

лијетрада, ослобођење Београда и Шапца — обраћене су у четвртом дјелу. Писац је дао и резиме у којему говори о карактеру и искуствима ратовања српских уста-

ника 1804 — 1806. године. На крају студије писац је дао напомену о изворима и литератури и рецитар.

Н. Ракочевић

ДРАГОСЛАВ ЈАНКОВИЋ, ЈУГОСЛОВЕНСКО ПИТАЊЕ И КРФСКА ДЕКЛАРАЦИЈА 1917. ГОДИНЕ

Београд 1967, стр. 517

О Крфској конференцији, на којој су представници српске владе на челу са Пашићем и представници Југословенска у Аустро-Угарској на челу са предсједником Југословенског одбора Трумбићем дошли су декларацију о оснивању заједничке југословенске државе, за првотеклих 50 година писано је много. Тако је настало прилично обилна литература неједнаке историографске вриједности. Радови нијесу писани на основу дубљег проучавања архивске и друге изворне грађе него већином на основу литературе или као мемоари и фрагменти. Мање или више, све је то писано субјективно и политички пристрасно. Зато обухватнија и научна обрада његовог важног штитања југословенске историје има своје пуну отправдање. О значају Крфске конференције Јанковић пише:

„У решавању југословенског питања, Крфска конференција, одржана средином 1917., имала је такође преломно значење. Тада су, први пут у својој политичкој историји, одређени представници Срба, Хрвата и Словенаца изразили, јасно и одређено, своју вољу и намјеру да образују слободну националну заједничку државу, и одредили извјесна државно-правна и друштвено-политичка начела за које ће се заједнички борити као за основницу будуће заједничке државе.“

У књизи др Јанковића Крфска конференција је први пут обраћена монографски, на основу проучавања до сада некоришћене изворне грађе. Питање Крфске конференције обраћено је не само у склопу југословенског проблема него шире, у склопу оложених међународних ратних и политичких

збијања 1917. године, преломног по долине и у рјешавању југословенског питања и у првом свјетском рату. По својој садржини, то коришћењу грађе и методу обраде монографија представља значајан научни допринос југословенској историографији. Она пружа читаоцу искристално јасну слику тешкоћа у којима се стварала југословенска буржоаска држава у току првог свјетског рата. Ослобођење и уједињење Југословенса, како писац истиче, није зависило само од њихове воље, вити од воље и интереса њихове буржоазије. Оно је у највећој мјери зависило од исхода рата, од међусобног односа у табору јунаците, од воље и интереса њених чланова, од њиховог односа према југословенском питању.

Монографија има три дјела, увод и закључак. У уводу дат је кратак преглед литературе о Крфској конференцији — о објављеним и необјављеним изворима и штампама. У првом дјелу говори се о неодређеној ситуацији у првој половини 1917. године, почетцима претварања империјалистичког рата у империјалистички мир, неизвесном опстанку Солунског фронта, фебруарској револуцији у Русији и југословенском питању, радничком покрету у југословенским земљама под Аустро-Угарском, проблемима и тешкоћама српске владе, добровољачком питању, црногорском питању, македонском питању, проблемима и тешкоћама Југословенског одбора. У другом дјелу говори се о сазивању Крфске конференције, њеним учесницима и њеном раду, изузујући питања о којима се на њој рас-

прављало: о националном питању и начину његовог рješавања, унутрашњем политичком ureђењу будуће заједничке државе, аграрној реформи и другим социјалним питањима, вјероком питању; о првиизборном стању уставног ureђења; принципима и садржини Крфске декларације. У трећем дијелу говори се о ратним и политичким приликама у другој половини 1917. и у 1918. године; о октобарској револуцији и југословенском питању; о уласку америчких држава у рат и о ратним и политичким ре-

перкусијама тог уласка на југословенски национални проблем; о ставу сила — чланница Антанте према Крфској декларацији; о одјеку Крфске декларације, међу Југословенима ван земље и међу Југословенима у Аустро-Угарској; о даљем држању српске владе и Југословенског одбора према Крфској декларацији.

Монографија садржи 17 илустрација, 3 прилога, регистар личности и регистар ствари.

Н. Ракочевић